

Argumenter i innvandringsdebatten

Første del skrevet i 2013

La oss begynne med begynnelsen. Den går ikke lenger tilbake enn til 1950-tallet. Den gang var innvandringen ganske liten. Redaktøren for bladet *Kontakt*, Torolf Elster ville berolige folk. Han spurte ironisk om vi trodde at eventuelle innvandrere ville foretrekke våre **tørre tyttebærlier** når de hadde muligheter for å bosette seg i fruktbare vindistrikter ved Middelhavet.

Til tross for denne bagatellisering av omfanget av innvandringen, kom det i etterfølgende år en god del innvandrere til landet. Nå ble **rasisme-spøkelset** trukket fram. Ut fra en populær barnesang ble refrenget ofte gjentatt: "**Noe er forskjellig, men det er utenpå**".

Litt senere ble det klart at innvandrerne var forskjellige fra innfødte nordmenn, og ikke bare utenpå. Dette ble forsøkt avdramatisert med forklaringer om at innvandrerne ville bli som oss, bare de fikk noe tid på seg. - "**Det tok også tid før nordmennene ble norske**"

I en neste fase av utviklingen ble det mer og mer klart at innvandrerne ikke ville bli helt som oss. Teorier om integrasjon framfor assimilasjon ble populære. Dessuten ble forklaringene nå flyttet over på de økonomiske fordeler ved innvandringen. - "**Uten innvandring stopper Norge**". Fra 1990-tallet av kom det flere rapporter som fortalte at de fleste innvandrere ville bli en byrde for samfunnet, spesielt hva angikk framtidige og forutsigbare uttellingene til velferdsytelser. Dette ble så parert med argumenter om at innvandringen var kulturelt berikende. "**For mangfold mot enfold**" ble et slagord. Motstanderne ble stadig omtalt som **provinsielle nasjonalister**.

Etter år 2000 er berikelsesargumentene blitt stadig mer tynnslitte. Nå kom karakteristikkene om "**det multikulturelle samfunn**". Å kreve at innvandrerne skulle bli som oss, ble definert som en form for diskriminering. Dessuten ble det framhevet at det multikulturelle var en del av en uavvendelig samfunnsutvikling.

Det er flere argumenter som kan rettes mot disse fortolkningene. For det første er den ulogisk, argumenter i en periode motsier argumenter i en annen periode, uten at sentrale fortolkere av den grunn har endret sine syn

på innvandringen som et gode. De har oppfattet seg å kjempe for **det humane og det framtidsrettede**.

Fokus har hele tiden vært på **enkeltindivider eller kategorier av enkeltindivider**. Det er vanlig å **omtale innvandrerne som flyktninger**.

En oversikt fra 2017 viser at det var **725 000 innvandrere 159 000 norskfødte med innvandrerforeldre registrert bosatt i Norge**. Antall innvandrere er mer enn fordoblet på ti år, da det var registrert 341 830 innvandrere av alle kategorier. Hvis vi ser ti år fram i tid, eller enda lengre fram, er det grunn til å vente en sterk økning av innvandrere både til Norge og til andre europeiske land, dersom EU opprettholder sin innvandrerpolitikk som forplikter både EU-medlemmer og EØS-medlemmer. FNs demografiske kontor har estimert at antall Afrikaner vil kunne øke fra 1,3 milliarder i dag til 4 milliarder ved neste hundreårskifteskifte (2200). Også i Midtøsten er det grunn til å forvente en "demografisk eksplosjon", hvis vi går ut fra at økningen i innbyggertall mellom 1950 og 2015 vil fortsette. **Økologiske følger av befolkningsutviklingen er ikke blitt en del av den norske innvandringsdebatten**.

Land	1950	2015
Bahrain	120 000	1 400 000
Egypt	20 900 000	91 500 000
De for. arab. emirater	150 000	9 200 000
Irak	5 700 000	34 400 000
Iran	17 100 000	79 100 000
Israel	1 300 000	8 100 000
Jemen	4 400 000	26 800 000
Jordan	450 000	7 600 000
Kuwait	150 000	3 900 000
Libanon	1 300 000	5 900 000
Oman	500 000	4 500 000
Qatar	25 000	2 200 000
Saudi-Arabia	3 100 000	31 500 000
Syria	3 400 000	18 500 000
Tyrkia	21 200 00	78 700 00
Norge	3 300 000	5 200 000

(Siste del skrevet 2017)